“Només a París s’homenatja un cantant com es va fer amb Hallyday”

Raphael , mite perenne de la cançó espanyola i universal, actuarà diumenge a l’Auditori de Girona (20 h), en un concert produït per White & Bright i Jet Management. Serà una altra gran nit

Raphael és i serà sempre aquell Foto: CHESCO LÓPEZ.

Aquesta gira es titula ‘ Loco por cantar [http://raphaelnet.com] ’. Encara sent bogeria per l’ofici?

Sí, això és autèntic. Jo tinc la gran sort de poder treballar en la que és la meva passió, i això no tothom pot dir-ho. És com casar-se amb la persona que realment t’agrada.

En 55 anys de carrera ha actuat molt poc a la ciutat de Girona [http://www.whiteandbright.es/ca] .

Una vegada, em sembla.

Sí, l’any 1973. El 1966 va actuar també a Palafrugell i a Santa Eugènia de Ter, el 1967 a Platja d’Aro i, més recentment, el 2009 i el 2011 a Cap Roig. Després de centenars de concerts, quins records li’n queden?

En general em queda un record meravellós, perquè és un gran luxe poder dir que he fet tantes coses durant tant de temps. Però no soc un home nostàlgic: disfruto més del present.

Parlant del present, ha gravat el seu últim disc, ‘Infinitos bailes’, amb composicions aportades per joves talents del pop-rock espanyol actual. Com s’ha sentit treballant amb ells?

Fantàstic. Tinc molt bona relació amb tots ells, perquè veuen que jo soc un més d’ells. Jo he après molt al seu costat i això, sumat a tota la meva experiència, completa la meva carrera .

No troba a faltar Manuel Alejandro, autor de molts dels seus clàssics?

Ell és un punt i a part en la música. Amb la mà al cor, puc dir que ha estat el compositor més gran de la música en castellà durant el segle passat. És un músic simfònic amb una qualitat bestial, capaç de crear cançons amb melodies que es recordaran sempre. Però ara Manolo només vol descansar, així que jo m’haig de buscar la vida amb gent més jove. Ell es va quedar en aquelles èpoques i jo sempre estic mirant endavant.

Com resumeix mig segle de música en un concert d’una hora i mitja o dues hores?

De dues hores i mitja! Tot i que quan fa dues hores començo ja a dir que marxo... Crec que no poden dir de mi que sempre canto el mateix. Evidentment, mai no poden faltar Yo soy aquel, Qué sabe nadie, En carne viva o Digan lo que digan, però intento renovar sempre una mica el repertori.

No se'n cansa, dels seus èxits?

No, perquè m'han donat moltes coses. M'encanta estrenar cançons, però també procuro que la gent surti contenta dels concerts, que no hi trobi a faltar res: és la meva obligació.

A aquestes altures sent encara alguna obligació amb el públic?

Sí, i crec que és important i necessari mantenir aquest respecte per la gent. No pots anar per la vida passant de tot. Em considero un etern debutant, mestre de res i aprenent de tot.

Entre febrer i maig del 2018 farà vint concerts per Mèxic, els Estats Units, Guatemala i l'Equador, que acabarà a Guayaquil el 5 de maig. Una data important per a vostè, no?

Sí, és el meu aniversari, però des de fa 14 anys també celebro el dia 1 d'abril, que va ser quan em van operar i vaig renéixer.

El 5 de maig farà 75 anys. Hi pensa molt, en les xifres?

No, ja me les recordeu vosaltres [riu]. Per a mi l'important no són els anys, sinó que estic bé i funciono com un rellotge.

Acaba de publicar 'Una vida de canciones', un recopilatori amb quatre CD i 80 cançons, incloses algunes d'inèdites. Encara li queden cançons inèdites al bagul?

Sí, sobretot perquè al principi de la meva carrera gravava tres discos cada any: el normal, el de la pel·lícula de torn i un altre només per a Llatinoamèrica, amb cançons molt seves que aquí no es van escoltar. A partir dels anys vuitanta vaig treure un disc per any i, ara, cada any i mig. Ja n'estem preparant un altre.

Vostè té un dels pocs discos d'urani que hi ha al món, per haver venut 50 milions de discos. Tal com està el mercat, això ja és irrepetible. Orgullós o trist?

Més aviat trist. Però també penso que la música és tan gran que acaba sortint per tots costats i a través de tots els mitjans, Spotify o el que sigui, perquè la música és necessària. I allà on hi hagi un camí nou, jo hi seré.

A propòsit, l'urani és radioactiu... On guarda el disc d'urani, els 326 d'or i els 49 de platí?

[Riu] Al museu [http://www.museoraphael.es/] que m'han muntat a Linares. N'estic molt content, perquè no és habitual que dediquin un museu a una persona viva i, per què no dir-ho, perquè per fer-ho em van deixar la casa ben neta i la meva dona està molt contenta [riu].

Espera un funeral d'estat com li van dedicar a Johnny Hallyday?

No, perquè només a París s'homenatja un cantant com es va fer amb Hallyday. A França, per la seva educació cultural i artística, un artista és un ésser especial, estimat en vida i encara més quan desapareix. Però no em queixo, simplement és la manera de ser de cada país, i en el meu no m'han faltat premis i reconeixements .

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 15-12-2017 Pàgina 68

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1302889-nomes-a-paris-s-homenatja-un-cantant-com-es-va-fer-amb-hallyday.html